

[Justitsministeren.]

der foreligger utroskab, uden at der bliver rejst nogen sag, og hvor det glemmes igen, og hvor ægteskabet sikkert går udmærket. Men når man først er inde på at rejse sagen, enten det er til separation eller det er til skilsmisse, så må jeg sige, at dér anser jeg det for ugørligt at få det ægteskab til at gå nogenlunde.

Hr. Tastesen spurgte mig om et andet problem, der også gentagne gange er blevet fremhævet. Det er spørgsmålet om, hvorfor vi ikke straks havde foreslået, at 20 år skulle være reglen for opnåelse af myndighed, således at vi ikke havde behøvet at have bestemmelsen om, at forældrene skulle give tilladelse til ægteskab for mandens vedkommende mellem det 20. og det 21. år.

Forholdet er det simple, at der i øjeblikket føres nordiske forhandlinger vedrørende myndighedsloven. Vi regner med, at disse forhandlinger bliver afsluttet således, at vi kan fremsætte et forslag til myndighedslov til efteråret; i disse nordiske forhandlinger er der, tror jeg, et stort flertal for 20 år som myndighedsalder, og det er klart, at det vil naturligvis medføre, at vi straks ændrer her. Jeg kan sige, at jeg er af den opfattelse, at det har været rigtigt og rimeligt at foreslå myndighedsalderen ændret til 20 år, og dermed falder altså den vanskelighed bort, som der i øjeblikket er med, at forældrene skal give samtykke.

Fru Hanne Budtz var igen inde på virkningerne af utroskab og talte om ægteskabsdomstole. Vi har jo her i Danmark i gamle dage haft en ægteskabsdomstol, tamperretten. Jeg ved ikke, om der er nogen særlig fordel ved at vende tilbage til særlige ægteskabsdomstole. Det var jo oprindeligt en gejstlig domstol, tamperretten, og jeg har det indtryk, at der ikke er overvældende megen fordel ved at have specielle domstole her, men det er naturligvis en ting, vi kan drøfte.

Fru Hanne Budtz' indlæg og flere andres indlæg giver mig lejlighed til at tænke på romerretten, hvor man, så vidt jeg erindrer, havde to former for ægteskab: et strengt, højtideligt indgået ægteskab, nogenlunde som ved vor vielse, og så ét, der ikke havde de samme retsvirkninger, men dog var en

art ægteskab, og som, hvis jeg ikke husker helt galt, stiftedes ved, at kvinden 3 nætter i træk opholdt sig i mandens hus. Dette ægteskab havde formueretligt ikke de samme virkninger, men det var et ægteskab, og det medførte altså, at der ikke kunne sættes nogen plet på dem, der levede sammen. Jeg mener endog at kunne erindre, at forholdet blev det, at senere hen i det romerske samfund var dette sidste ægteskab det almindelige. Jeg vil gerne sige dette over for det ærede medlem hr. Poul Dam og over for det ærede medlem fru Hanne Reintoft, der vist også var inde på, at det var en alt for højtidelig ordning, vi havde med det højtideligt indstiftede ægteskab, vi har i dag, og over for det stod samlivet — hvor jeg dog altså må sige, at vi knytter jo adskillige retsvirkninger til et længere rent faktisk samliv, og der er altså også her i forslaget til ægteskabslov knyttet visse retsvirkninger til det.

Jeg vil dog som min mening sige, at jeg tror, vi skal holde os til den kendte form for ægteskab, til den form, vi har. Det er vel således, at vel skal livet ikke rette sig efter juraen, men der skal gerne være en vis overensstemmelse mellem juraen og den udvikling, der er sket i samfundene, og jeg har indtrykket af, at vort samfund ikke er nået til det stadium, som det romerske samfund åbenbart var nået til, dengang man anerkendte et ægteskab, indstiftet på en så nem og let måde, som man gjorde det.

Fru Merete Bjørn Hanssen talte også om de 20 år, og jeg forstod, at det ærede medlem ikke var så forfærdelig begejstret for, at ægteskabsalderen skulle nedsættes, i alt fald ikke hvis det medførte, at myndighedsalderen ligesom blev trukket med og også blev nedsat. Og så talte det ærede medlem — som flere talere senere — om mæglingsinstitutionen. Jeg vil være meget tilbøjelig til at underkaste hele spørgsmålet om mægling en meget grundig prøvelse.

Fru Rigmor Christensen talte om forlovelsesbegrebet og mente, at der her var en del at rette, og også om mæglingsspørgsmålet; jeg vil meget gerne være med til at se på disse ting. Så spurgte fru Rigmor Christensen, hvordan det kunne være, at kønssygdom gav ret til skilsmisse, skønt det ikke var opstillet som ægteskabshindring. Dér må jeg sige, at det er jo heller ikke i dag